

Om samtaxering av äkta makar upphörde skulle skatterna ökas

Hur kan de skattebestämmande instanserna och framför allt de av medborgarna själva valda riksdagsrepresentanterna år efter år kodifiera ett system som gör att två ungdomar som gifter sig får en högre skattebörda tillsammans än vad de hade som ogifta? Avsikten kan ju inte vara att premiera utomäktenskaplig samlevnad. Vore tacksam få höra ett enda godtagbart motiv.

Fil. mag.

Frågan har mångfaldiga gånger varit under utredning, och man har varje gång stannat särskilt inför den synpunkten att två familjer med lika ekonomi borde beskattas lika oberoende av om inkomsten tillkommit en av makarna eller båda. Även risken för utomäktenskapliga samband har beaktats, och det har fastslagits att skatteökningen på grund av giftermål för kontrahenter med blygsamma inkomster blivit så obetydlig, att den knappast kunde nämnvärt inverka på beslutet att gifta sig eller låta bli.

Sedan frågan sist var uppe ha skatterna ökat och tack vare värnskatten likaså progressiviteten. Därmed har också skillnaden i skatt i det angivna fallet blivit något större. Om något stort skillnadsbelopp är det dock alltså ej fråga för smärre inkomsttagare.

Om samtaxeringen av äkta makar upphörde, skulle detta på grund av frågans för större inkomsttagare avsevärda betydelse medföra en så stor minskning av statens skatteintäkter att kompensation sannolikt måste sökas genom skatte-tariffernas höjning, kanske över hela linjen. Fördelen för gifta personer med skilda inkomster av samtaxeringens upphävande skulle, om detta bleve fallet, reduceras, ty båda makarna skulle då var för sig få vidkännas skattestegring.

Carl W. U. Kjellström

Svensk svaghet för det utländska
— och danskarna

I ett tidigare nummer av V.-J. (nr 3) framlade prof. Tingsten på denna plats några reflexioner om svenskarnas påstådda svaghet för allt utländskt. Får man tro Gustaf Sundbärgs på sin tid mycket lästa och beundrade bok »Det svenska folklynnnet», skulle denna svaghet för det utländska vara ett framträdande drag i den s. k. svenska nationalkarakteren. Men prof. Tingsten vägrar bestämt att betrakta Sundbärg som en auktoritet på detta område och finner i hans bok »Ingenting av vetenskap, utan blott en gammal bitvargs lösliga och subjektiva, ibland friskt formulerade funderingar». Boken har enligt hans mening »sannolikt varit till stor skada, särskilt genom den illvilja, den utstrålar mot våra skandinaviska grannfolk». Närmast med anledning av detta inlägg har en av V.-J:s danska läsarinor känt sig manad att lägga fram några iakttagelser om svenskt och danskt, för vilka vi gärna bereda plats.

Det er desværre et faktum, at der i disse år er ved at opstå nogle uofficielle svensk-danske problemer, som mand og mand imellem diskuteres ivrigt. — Som med alt ondt gælder det om hurtigst muligt at komme ned til roden, og få opklaret hvorledes disse problemer overhovedet har kunnet opstå. — Officielt skrives og siges der kun smukke og ganske sikkert helt ærlige ting

om de to folks forhold til hinanden. Jeg behøver bare at minde om Hjalmar Gullbergs dejlige digt: »Hälsning till Danmark» og om Poul Sörensens meget smukke digt om »Lysene i Sverrig». I »Politiken»s ledende nytårsartikel i år taltes der igen om vore nordiske brødrefolk, der står os nærmest — hvilket man jo skulde synes var ubestrideligt. — Og dog — hvad er det, der gør, at når svenske og danske træffes i et middagsselskab, så deler de sig omgående i to grupper — og hvorfor har f. ex. svenske og danske akademikere intet med hverandre at gøre?? Er vi så forskellige — og hvis vi er det, så skulde man synes, at nye indtryk kun var en berigelse.

Personligt holder jeg til samme anskuelse, som Dr. David Grünbaum udtalte i sit radiofordrag fredag d. 12 ds.: en stor del af de svensk-danske problemer opstår ganske simpelt af dovenskab (trøghet) på begge sider.

I almindelighed gider svenske og danske ikke lære hverandres sprog, måske netop derfor at det er saa let, det er ikke noget at prale med at kunne svensk! Nej, det lyder rigtignok betydelig flottere at kunne prale med franske kundskaber! Og saa en anden ting. Ja, den skulde ikke gerne være en hindring for arbejdere og akademikere, for de burde da helt naturligt uden videre allesammen sige »du» til hverandre. Men — vi andre — lidt ældre — der udøver alle mulige forskellige professioner og har besværlige titler, vi skal hele tiden tale i tredje person, og det er meget svært for danske at huske. For resten har jeg bemærket, at det heller slet ikke morer (roar) svenskerne, de skynder sig jo altid ved første »snaps» at lægge bort titlerne. Vi danske ved ikke, at det gaar saa let og smertefrit med den titelbortlægning.

Hvor meget jeg end ransager min hjerne, kan jeg heldigvis ikke finde nogle fundamentale uoverensstemmelser mellem de to folk. Og eet er sikkert og vist: vi bør og maa alle — baade danske og svenske — ryste (ruska) lidt af dovenskaben af os og glæde os over hverandres kultur. Den er rigt repræsenteret i begge lande og øjeblikket er inde til yenskab og gensidig berigelse.

Ingeborg Børjeson.

Amerikas president och utrikespolitiken

Ledes icke Amerikas utrikespolitik av presidenten? I pressen talas ofta om senatens ställningstagande till utrikesfrågor, som om presidenten icke hade beslutanderätten. Vore tacksam för ett svar på denna punkt.

Amerikavän.

Enligt Förenta staternas författning, sådant den ständigt i praktiken tillämpats, har presidenten en allmän exekutiv kompetens, som bl. a. innefattar ledningen av utrikespolitiken, t. ex. rätt att föra förhandlingar med främmande makter. Krig kan emellertid beslutas endast av kongressen, d. v. s. av senaten och representanthuset i förening. Härtill kommer, att fördrag med främmande makter kunna ingås blott »med senatens råd och samtycke». För senatens beslut fordras i dylika fall två tredjedels majoritet. Bestämmelsen förklaras därav, att senaten vid författningens tillkomst i vida högre grad än nu betraktades som ett organ för delstaterna inom unionen; senatorerna kunde jämföras med ambassadörer från dessa stater; senatens medlemmar voro blott tjugosex till antalet, vadan konsultationer voro lätta att anordna. Vid många tillfällen har emellertid senatens befogenhet varit av stor betydelse; det var sålunda senaten som hindrade Amerikas inträde i Nationernas Förbund. För att försäkra sig om senatens medverkan till eventuella fördrag brukar presidenten kontinuerligt, ehuru icke officiellt, rådföra sig med medlemmarna i senatens utrikesutskott och särskilt dess ordförande. En del speciella fördrag (s. k. agreements i motsats till treaties) kan emellertid presidenten avsluta på egen hand, antingen enligt fullmakt från kongressen eller på grund av att handlingar i anslutning till fördragen falla inom presidentens befogenhet, exempelvis hans befogenhet som överbefälhavare för unionens stridskrafter.

Hughes

President D. Roosevelt avlägger presidenteden för fjärde gången. Den förestavas honom av presidenten i högsta domstolen Harlan F. Stone (t. v. bakom stjärnbaneret). T. h. står äldste sonen överste James Roosevelt.

